Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 17 (1767) ♦ Четвер, 29 січня 1998 року ♦ Ціна договірна

Складний, тернистий шлях забезпечення волевиявлення народу

У Верховній Раді відбулася нарада-семінар з головами і заступниками голів обласних рад, Київської і Севастопольської міських рад, керівними працівниками апарату адміністрації Президента, Верховної Ради, Кабінету міністрів, Центрвиборчкому з питань підготовки і проведення виборів депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів.

Голова Верховної Ради Олександр Мороз, відкриваючи нараду, відзначив, що закон про місцеві вибори пройшов складний і тернистий шлях, однак у кінцевому результаті він повністю відповідає Конституції і забезпечує волевиявлення народу.

Під час його підготовки було враховано більш як 300 пропозицій, 200 з яких надійшли від місцевих органів рад. Враховано й пропозиції Президента.

Олександр Мороз наголосив на тому, що через різні причини часу для організації і проведення місцевих виборів залишилося дуже мало.

У нараді брали участь голова Центрвиборчкому Михайло Рябець, інші фахівці виборчого процесу. Учасники наради одержали відповіді на свої запитання.

Повноваження підтвердили

27 січня, на ранковому засіданні, Парламентська Асамблея Ради Європи більшістю голосів підтвердила повноваження постійної делегації Верховної Ради України в ПАРЄ. 14 з 17 представників національних парламентських делегацій, які взяли участь в обговоренні питання щодо виконання Україною зобов'язань, взятих при вступі до Ради Європи, висловилися за доцільність визнання повноважень делегації Верховної Ради України в асамблеї.

Парламентська Асамблея Ради Європи обрала главу постійної делегації Верховної Ради України в ПАРЄ, голову Комітету Верховної Ради України у закордонних справах і зв'язках з СНД Бориса Олійника віце-президентом ПАРЄ.

Прес-служба Верховної Ради України.

Відступати нікуди — позаду "Москва"

Коли відверто, то ракетний крейсер «Москва» (раніше він був відомий під назвами «Слава» й «Молотов») добряче-таки набрид не лише дирекції, а й інженерно-технічним працівникам та робітникам державного підприємства «Суднобудівний завод імені 61 комунара», що в Миколаєві. І не тим, що ось уже сьомий рік стовбичить біля заводського причалу, а що сили й засоби забирає чималі, вводячи колектив у збитки, а кінця-краю ремонтові крейсера не видно. Тоді, як флагман Чорноморського флоту ставили на оновлення, ніхто не думав, що воно отак затягнеться. Й винні в тому не корабели — російська сторона, по суті, припинила фінансування робіт.

(Закінчення на 8-й стор.).

Процвітаюча країна потрібна і нам, і французам

Учора заступник Голови Верховної Ради України Віктор Мусіяка зустрівся з Генеральним секретарем МЗС Франції Бертраном Дюфурком.

Пан Дюфурк у нашій державі бував неодноразово. Нинішній візит, за його словами, відбувається в рамках традиційних консультацій між зовнішньополітичними відомствами двох держав. Але найважливіше, що він проходить напередодні візиту міністра закордонних справ Франції Юбера Ведріна та Президента республіки Жака Ширака. Віктор Мусіяка висловив сподівання, що відвідини України цими діячами сприятимуть розвиткові двосторонніх відносин.

Віктор Мусіяка також заторкнув у бесіді з французьким гостем тему виборів: «Ми зацікавлені, щоб майбутній парламент продовжив працювати на політичну та економічну стабілізацію суспільства». У відповідь Бертран Дюфурк зазначив, що Франція завжди допомагатиме Україні на шляху її становлення. Він також додав, що «Європі потрібна незалежна, сильна, стабільна і процвітаюча Україна. Адже ця держава відіграє значну роль в регіоні».

Тамара МОЛІНА, «Голос України» (з Ашгабата)

У пошуках компромісу

Триває офіційний візит до Туркменистану Президента України Леоніда Кучми. Плановано підписати більш як 20 двосторонніх документів.

Питання поставок туркменського газу до України, природно, — головна тема у програмі перебування Леоніда Кучми. Україна готова закуповувати щороку до 20 млрд. кубометрів туркменського газу і пропонує широку мережу послуг практично в усіх галузях народного господарства.

Туркменистан не менше від України зацікавлений у збереженні обсягів експорту природного газу. Київ і Ашгабат налаштовані виробити компромісний варіант транзиту газу через територію Росії з урахуванням інтересів Москви.

(Матеріал на цю тему читайте на 6-й стор.).

Де караван, а де собака...

Відбулася прес-конференція, на якій голова Центрвиборчкому Михайло Рябець одразу порадував журналістів: вирішено з урядом питання, що саме цей зал на другому поверсі адміністративного будинку по бульвару Лесі Українки, 1, де вони зараз перебувають, передано в оренду Центрвиборчкомові і саме тут, як у цивілізованих країнах, буде обладнано електронне табло, де журналісти, а разом з ними і мільйони телеглядачів, у ніч з 29 на 30 березня, затамувавши подих, будуть погодинно, похвилинно стежити за результатами виборів, що надходитимуть з усіх виборчих округів України. Вартість монтажу та програми цієї складної електроніки становитиме 360 тис. гривень.

(Закінчення на 8-й стор.).

P.S.

- **1200 чоловік звільнені 1997 року зі Збройних сил України за станом здоров'я.**
- **3,6 млн. українських сімей отримали у грудні минулого року субсидії на оплату комунальних послуг.**
- **Шахтобудівники України під стінами Мінвуглепрому продовжують вимагати виплати затриманої зарплати.**

«Піджачок» Носова не кожному пасує

Саме таке порівняння вжив народний депутат України Владислав Носов, представляючи конституційне подання щодо Закону про вибори народних депутатів України. Піджачок, за Носовим, це конституційне право обирати і бути обраним. А в законі записано: депутатом **може** бути обраний громадянин України, який має право голосу. А може і не бути обраний? На думку одного з авторів подання, партіями і блоками партій в законі узурповано право бути обраними. Отже, вважає Владислав Носов, порушено рівність громадян перед законом. Члени партій мають перевагу в праві бути обраними. Щоправда, партії можуть висувати в кандидати і позапартійних. Тобто «піджачок» **може** бути подарований будь-якому громадянину.

Уповноважений за дорученням суб'єктів права на конституційне подання Владислав Носов навів чимало прикладів того, що, на його думку, не відповідає в законі про вибори духові Конституції. Зокрема, йдеться про можливість членів партії на подвійне балотування в загальнодержавному багатомандатному і в одномандатному виборчих округах; нерівність він бачить у термінах, відведених на збір підписів, реєстрацію кандидатів у депутати. Він звинуватив парламент у тому, що законодавець не передбачив з'ясування під час підрахунку голосів, скільки їх було подано «проти» партій. А також намагався довести неправомірність встановлення бар'єру на розподіл мандатів. Усе це він вважає порушенням прав людини і громадянина, які, зокрема, регламентуються міжнародним пактом про громадянські й політичні права.

Про все це він заявив на пленарному засіданні Конституційного суду України стосовно двох подань народних депутатів, об'єднаних в одне провадження. Очевидно, що розгляд справи триватиме кілька днів.

Світлана ПИСАРЕНКО.

У партійних списках більше безпартійних

Інститут посткомуністичного суспільства презентував видання, в якому надруковано передвиборні списки тридцяти партій і блоків, що 29 березня боротимуться за мандати.

Усього експерти інституту нарахували 3605 спискових претендентів, серед яких є всі. Тобто представники всіх видів і родів занять. Фермерів аж 15 осіб, але жодного комбайнера, тракториста чи доярки. Їм, певно, є чим займатися і без політики. А загальний висновок експертів такий: бажаючих професійно займатися політикою виявилося набагато менше, ніж очікувалося.

Найактивніше в політику кинулися керівники різноманітних господарсько-підприємницьких структур — 505 осіб (14 відсотків). Найбільше їх у блоці ЛПУ та Партії праці, але й у списку комуністів та соціалістично-селянського блоку вони є.

За «високим» представництвом найбільшою «партією влади» є Аграрна: в її списку 41 представник виконавчих структур та апарату парламенту. За нею йде Народно-демократична партія і Народний рух України — по 31-му представнику.

«Чистих» партфункціонерів серед спискових кандидатів усього 144 особи, що, звичайно, дивує.

«Найжіночніша» партія — комуністи. До свого списку вони внесли 26 жінок, проте у відсотковому відношенні лідирує Партія жіночих ініціатив: 22 жінки з 27 кандидатів.

А от студентів найбільше в партії «Реформи і порядок» — 18 осіб захотіли бути «молодими капіталістами». А пенсіонери полюбляють Прогресивну соціалістичну партію — їх у її списку 17.

По 41-му представнику науково-викладацького середовища увійшли до списків «Громади» та «Реформ і порядку».

Журналісти (16 осіб) найбільше полюбили Рух, а взагалі їх немає в АПУ та в Партії національно-економічного розвитку.

Тож партійні списки наблизилися до народу і, певно, чекають на взаємність на виборчих дільницях.

Володимир СКАНЯ.

Конституційний суд: є питання

У ГАЗЕТІ «Юридичний вісник України» (15—21 січня 1998 року) було надруковано матеріал колишнього міністра юстиції України, нині президента Української правничої фундації, кандидата юридичних наук, члена-кореспондента Академії правових наук України Сергія Головатого «Скріплення підписом: контрасигнація чи візування?». Міркування, викладені в матеріалі, на нашу думку, заслуговують на увагу, зважаючи на особливу роль Конституційного суду в розвитку політичних процесів, що мають місце в Україні.

Читачі «Голосу України» пам'ятають, які суперечки точилися нещодавно з приводу легітимності указів Президента про призначення третини складу Конституційного суду. Питання, чи скріпив своїм підписом ці укази міністр юстиції України (на той час пан Головатий), обговорювалося і в парламенті, і в пресі та самими суддями Конституційного суду. Ніхто до сьогодні ще не встановив істини. Парламент вирішив провести спеціальне слідство з цього питання. Щоб з'ясувати окремі аспекти проблеми, ми запитали Сергія ГОЛОВАТОГО, чи дійсно укази Президента України про призначення шести суддів Конституційного суду України було видано відповідно до вимог Конституції України.

— Аналіз термінології, яка застосовується в чинному законодавстві, дає всі підстави вважати, що не всі, включаючи голову Коституційного суду, розібралися в значенні понять, передбачених Конституцією України. Лінгвістичний зміст термінів «віза», «візування» та «скріплення підписом» – різний. **ВІЗУВАННЯ** — це ставити напис на документі, який засвідчує, що його перевірено офіційною особою, а **СКРІПЛЯТИ ПІДПИСОМ,** або ж здійснювати **КОНТРАСИГНАЦІЮ,** означає засвідчення ділових паперів, документів підписом, печаткою.

— А в чому ж юридична різниця наведених термінів?

— Візування має, так би мовити, внутрішній характер. При візуванні документа наявність чи відсутність підпису тієї або іншої особи не є показником чинності чи нечинності документа після його прийняття у встановленому порядку і підписання. А вирішальним для чинності чи нечинності документа є підписання його уповноваженою на те особою (особами) з наступним оприлюдненням, якщо цього вимагає законодавство. Будь-який акт оприлюднюється без зазначення осіб, які його візували, але обов'язково із зазначенням посади та імені особи, котра його підписала.

Візування стосується тільки проектів документів, це – стадія підготовки документа. Візування є категорією діловодства. Воно має внутрішньопроцедурний характер і не надає актові юридичної сили, тобто не має публічно-правових наслідків, а скріплення підписом (або контрасигнація) є інститутом конституційного права, що має свій правовий зміст і чітко визначені публічно-правові наслідки.

КОНТРАСИГНАЦІЯ — це процедура співпідписання акта, що й надає йому юридичної сили, правова передумова невідповідальності глави держави, або, точніше, поділ відповідальності між главою держави, прем'єр-міністром (міністрами), що спільно підписують акт. Більш того, контрасигнація – це несамостійність глави держави у своїх діях під час здійснення певних повноважень. Для України такі випадки несамостійності Президента України встановлені у разі підписання актів на підставі пп.3–5, 8, 10,14,15, 17,18, 21–24 ст. 106 та п. 4 розділу XV Конституції України.

— Аналізуючи лінгвістичний зміст та юридичну сутність поняття «контрасигнація», чи можна зробити висновок про те, що вжита в ч. 4 ст. 106 Конституції України формула «скріплення підписом» по суті є контрасигнацією?

— Саме так. Це, зокрема, підтверджується і змістом ст. 6 Закону України «Про Конституційний Суд України», яка визначає, що призначеною на посаду судді Конституційного суду вважають особу, про призначення якої «видано Указ Президента України, скріплений підписами Прем'єр-міністра України та міністра юстиції України». Цілком очевидно, що законодавство України в цьому випадку передбачає застосування процедури контрасигнації стосовно актів Президента України, що видаються на підставі здійснення ним повноважень, визначених п. 22 ст. 106 Конституції України, тобто однозначно йдеться про співпідписання цих актів трьома посадовими особами, а отже, їх участь у розв'язанні питань, передбачених п. 22 ст. 106 Конституції України, є обов'язковою.

Контрасигновані акти публікуються лише після скріплення їх підписами відповідних посадових осіб із зазначенням реквізитів, назв посад та прізвищ цих посадових осіб. Що, на жаль, не було зроблено під час оприлюднення указів Президента про призначення суддів Конституційного суду України.

— Так що, на вашу думку, мало місце у випадку видання Президентом указів стосовно призначення суддів Конституційного суду – візування чи скріплення підписом (контрасигнація) цих указів з боку Прем'єр-міністра України та міністра юстиції?

— Ані перше, ані друге. Візування з мого боку не мало місця, оскільки я не візував проекти указів Президента, а скріплення підписом (контрасигнація) не мало місця, бо, як свідчить опублікування цих указів Президента в газеті «Урядовий кур'єр» від 3 жовтня 1997 року, їх скріпив підписом лише сам Президент України.

— Чи можна буде виправити помилку, допущену в такому делікатному питанні, як призначення суддів Конституційного суду? **Покаже час. Дякую за бесіду.**

Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ, спеціальний кореспондент «Голосу України» (зі Страсбурга)

То хто ж дав нам ляпаса?

Як вже повідомлялося, Парламентська Асамблея Ради Європи підтвердила таки повноваження постійної делегації Верховної Ради.

Відразу після перших привітань із позитивним (і —найпозитивнішим із можливих) для нас результатом у кулуарах ПАРЄ відбулися імпровізовані прес-конференції членів української парламентської делегації та міністра юстиції України Сюзанни Станік, яка перебувала у Страсбурзі.

Збуджені тригодинними бурхливими і неприємними дебатами, наші депутати емоцій не стримували. «Це була ганьба. Це — справжній ляпас Україні, — заявив Євген Мармазов. – До нас поставилися, як до нерозумної дитини. Помилували... Це принизливо. І головне: заради чого все?! Ми однак запровадимо офіційний мораторій на страти, скасуємо смертну кару. Але все це буде потім. А сьогодні на Україну вилили брудні помиї». Неважко зрозуміти ці емоції: адже п'ятеро наших депутатів (Олійник, Рахамський, Яворівський, Мармазов, Чиж) відбували, образно кажучи, за всіх: і за президента, і за парламент, і за численних наших чиновників. Щодо останніх — окрема розмова.

На думку народних депутатів, саме наші посадові особи різних рангів значною мірою сприяли тому, що українське питання було доведено до майже шекспірівського: бути чи не бути нашій делегації у ПАРЄ? Адже найбільш обурило Раду Європи, наголошували Іван Чиж, Євген Мармазов, Анатолій Раханський, навіть не порушення обов'язків щодо запровадження мораторію на смертні вироки. А те, що наші офіційні особи вперто не надавали інформацію про страти, а якщо й надавали, то не завжди повну і правдиву.

А тепер дослівно зацитую доповідь Ренати Вольвенд, складену після її листопадового візиту в Україну: «Я просила всіх високих посадових осіб ознайомити мене зі списками тринадцяти страчених цього (1997 — **Ред.**) року, але мене було відіслано по колу: міністр юстиції направила мене до міністерства внутрішніх справ, той — до Верховного суду, який знову повернув мене до Міністерства внутрішніх справ тощо...»

Цей сумнозвісний список вимагала не лише пані Вольвенд, а й інші делегати Ради Європи. Та ніхто отримати його впродовж року не зміг. Але (о диво!) напередодні голосування щодо долі нашої делегації пані Станік особисто приїздить до Страсбурга і вручає цей список Президенту ПАРЄ Лені Фішер.

Ось так, іронізують депутати, Сюзанна Станік «врятувала Україну»!

Буковинець добре чує, куди й звідки вітер дує

Регіон: політичний спектр

***ЧЕРНІВЕЦЬКА** область, одна з найменших в Україні, не буде обійдена увагою майбутніх претендентів на заповітне крісло в нашому парламенті. Про це промовисто свідчить хоча б той факт, що за останні кілька місяців на Буковині побували лідери практично всіх нині в державі сущих політичних партій. І кожен, зустрічаючись з представниками місцевих мас-медіа, прозоро натякав: будемо завойовувати довір'я виборців.*

Яка ж сьогодні передвиборна палітра буковинського регіону?

Як показало опитування, проведене незалежним центром соціальних досліджень, на політичному небосхилі нині домінують партії центристського спрямування. На лівому й правому флангах їм протистоять незначні сили. Комуністи, що спираються в основному на пенсіонерів, не мають перспектив, особливо у сільських виборчих округах. У соціалістів, які сповідують державницькі позиції, шанси дещо кращі, але не настільки, щоб здобути всенародну підтримку. Мізерні шанси й у представників правого крила. Їхні ідейні засади прийнятні серед буковинців. Однак навряд чи будуть обласкані тотальною любов'ю виборців осередок Конгресу Українських Націоналістів, обласна організація УНА-УНСО... Факт залишається фактом: у цих структурах бракує справжніх лідерів. До того ж, основною опорою буковинських націоналістів є люди старшого покоління. КУНу бракує молодих сил. Єдиним козирем, що може привабити окремих виборців, є те, що націоналісти стоять в опозиції до місцевої влади і чітко дотримуються свого курсу.

Із неабиякими надіями підуть на парламентські вибори буковинські рухівці. У них є не лише партійні амбіції, а й серйозні передумови для досягнення успіху. Майже в усіх районах крайова організація НРУ має потужні осередки. На вершині буковинської рухівської піраміди є вдосталь фігур, що мають лідерські задатки. Одна з них — найколоритніша. Це теперішній голова Чернівецької облдержадміністрації, член Центрального проводу НРУ Георгій Філіпчук. Чільне місце у крайовій організації посідає народний депутат України Георгій Манчуленко. Нещодавно буковинські рухівці одержали неабияке підкріплення: до їхніх лав повернувся відомий в області політик — професор Чернівецького держуніверситету Леонтій Сандуляк.

Значний «шмат» голосів «відріже», мабуть, від буковинського виборчого пирога Соціал-демократична партія України (об'єднана). Окрім багатьох виграшних козирів, у неї є ще й, так би мовити, свій, домашній. Чимало її «зубрів» мають чернівецьке коріння. У Чернівцях починали свою трудову кар'єру Леонід Кравчук, Василь Онопенко. Звідси родом генеральний директор телеканалу «Інтер» Олександр Зінченко та відомий в Україні підприємець Ігор Плужников, кандидатури яких входять до десятки виборчого списку СДПУ (о).

Не можна применшувати й шансів партій, які віднедавна «засвітилися» на буковинському політичному небосхилі. В силу об'єктивних причин зуміє прихилити на свій бік чимало виборців Народно-демократична партія. Не можна не брати до уваги й те, що цю політичну силу підтримують владні структури, до того ж — на всіх рівнях. До речі, ця партія однією з перших на Буковині забезпечила збір голосів на підтримку своїх кандидатів.

Упевнено завойовує серця прихильників і Аграрна партія України. На Буковині, за прогнозами місцевих політологів, вона матиме значну підтримку, оскільки її членами є керівники селянських спілок, агрофірм, переробних підприємств, які мають у своїх руках важелі матеріального впливу на майбутніх виборців. Не можна нехтувати й Демократичну партію України. Адже її обласну організацію очолює досвідчений політик, народний депутат України Тарас Кияк.

Чимало голосів може зібрати на Буковині й Ліберальна партія України. У неї теж надійний і добре загартований у політичних баталіях керівник — Валерій Євдокименко.

Цікавий хід на політичній шахівниці області зробив недавно голова облдержадміністрації Георгій Філіпчук. З його ініціативи з'явилося на світ дитя під назвою народне об'єднання «Буковина», до складу якого увійшло багато знаних людей краю, у тому числі й інтелігенції. Це громадське утворення має свої осередки в усіх районах. Очолили їх голови райдержадміністрацій, що свідчить про повний контроль влади над цією структурою.

Загадкою залишається лишень те, чиїх претендентів постачатиме голосами «Буковина». Як член НРУ, Георгій Філіпчук змушений буде виконати політичне замовлення своєї партії. Як представник президентської владної вертикалі, він не зможе відвернутися й від інтересів Народно-демократичної партії України.

Кандидати від політичних партій, напевно, будуть висуватися по всіх чотирьох виборчих округах, створених на території області. Але тут, на думку політологів, «чужаки» можуть не пройти. Скоріш усього, один з депутатських мандатів дістанеться представникові румунської національної меншини. На минулих виборах саме так і сталося, й навряд чи румуни і цього разу зголосяться залишитися без свого повпреда в українському парламенті.

Різкого крену в своїх симпатіях до тієї чи іншої партії буковинська незалежна преса ще не зробила. Але деякі симптоми цього вже спостерігаються. Два часописи різко здемпінгували передплатними цінами. Солідні видання, на які йде чимало коштів і журналістської праці, коштуватимуть для буковинця дві гривні з копійками на півріччя. Ціна, як бачите, дуже смішна й символічна. І розсудливу голову починає свердлити думка: а хто покриватиме решту вартості? Невже журналістські колективи вирішили працювати за «дякую»?

Але так триватиме, мабуть, недовго. Деякі партії вже розіслали на Буковину свої гінців із завданнями підшукати (за високу платню, звичайно) журналістів і сформувати з них редакційні колективи, щоб засипати скриньки потенційних виборців добротними щоденними газетами.

Автор цих рядків теж мав пропозиції від партійних емісарів. Менше «штуки» гривень під час торгу мені ніхто не пропонував.

Розпочалися й партійні «лови» на буковинських естрадних зірок — Павла Дворського, Івана Дерду, Ольгу Добрянську, Івана Кавацюка та Оксану Савчук. Їм теж обіцяють золоті гори.

***

«Буковинець добре чує, куди й звідки вітер дує», — ці поетичні рядки належать перу відомого письменника, журналіста, громадського й політичного діяча Осипа Маковея. Син свого часу, він мав на увазі своїх тодішніх земляків. Хочеться, щоб поетове визначення можна було застосувати й до буковинців теперішнього покоління. Вибори покажуть, чого ми варті.

Василь БАБУХ.

Мал. Сергія ГОРОБЦЯ.

Заробили, та не отримали

На пропозицію народних депутатів України публікуємо дані Національного банку про стан заборгованості з виплати заробітної плати загалом по Україні

Затримки виплати заробітної плати по Україні *)

(в млн. гривень)

	на 11 січня 1998 року Загальна сума заборгован.	на 16 січня 1998 року Загальна сума заборгован.	на 21 січня 1998 року Загальна сума заборгован.
Усього по Україні	4893.5	5164.1	5231.6
в тому числі:			
— по бюджетних організ.	746.9	780.7	801.9
— по небюджетних організ.	4146.6	4383.4	4429.7
По всіх підприємствах і організаціях терміном:			
— до місяця	439.7	482.8	497.2
— від 1 до 2 місяців	436.3	484.6	505.4
— від 2 до 3 місяців	538.2	557.1	554.7
— понад 3 місяці	3479.3	3639.6	3674.3

ЗАТРИМКИ ВИПЛАТИ ЗАРОБІТНОЇ ПЛАТИ ПО УКРАЇНІ

станом на 21 січня 1998 року
за всіма організаціями і установами

(тис. грн.)

	Загальна кількість випадків	Загальна сума заборгованості	Прострочена заборгованість у заробітній платі з причин: відсутність коштів на коррахунках банку		відсутність коштів на рахун. підприємств, установ, організацій		відсутність готівки в банках у зв'язку з несвоєчасним завезенням з вини рег. управ. НБУ		Інші причини	
			кількість	сума	кількість	сума	кількість	сума	кількість	сума
Вінницька	11413	156911.1	0	0.0	11413	156911.1	0	0.0	0	0.0
Волинська	12062	110109.9	0	0.0	12052	110060.0	0	0.0	10	49.9
Дніпропетровська	8786	571703.6	0	0.0	8765	571665.4	0	0.0	21	38.3
Донецька	14951	767729.2	0	0.0	14905	767703.3	0	0.0	46	26.0
Житомирська	10534	132394.2	0	0.0	10526	132370.9	0	0.0	8	23.3
Закарпатська	1638	36052.0	0	0.0	1638	36052.0	0	0.0	0	0.0
Запорізька	5619	218973.2	0	0.0	5212	218643.4	0	0.0	407	329.8
Івано-Франківська	1968	115920.2	0	0.0	1968	115920.2	0	0.0	0	0.0
Київська	3446	189026.5	0	0.0	3381	188824.3	0	0.0	65	202.2
Кіровоградська	9045	146207.7	0	0.0	9037	146189.7	0	0.0	8	17.9
Республіка Крим	2366	194864.9	0	0.0	2320	194794.1	0	0.0	46	70.7
Луганська	8202	478256.1	0	0.0	8073	477859.7	0	0.0	129	396.4
Львівська	15857	228164.0	0	0.0	15086	227538.8	0	0.0	771	625.3
Миколаївська	3161	135062.6	0	0.0	3049	134931.1	0	0.0	112	131.6
Одеська	6204	160377.9	0	0.0	5785	159895.4	0	0.0	419	482.5
Полтавська	2858	161868.6	0	0.0	2858	161868.6	0	0.0	0	0.0
Рівненська	10367	126235.3	0	0.0	10367	126235.3	0	0.0	0	0.0
Сумська	1346	154244.3	0	0.0	1346	154244.3	0	0.0	0	0.0
Тернопільська	1943	111870.0	0	0.0	1931	111564.2	0	0.0	12	305.9
Харківська	12144	282245.6	0	0.0	11889	280276.3	0	0.0	255	1969.4
Херсонська	6550	125640.1	0	0.0	6462	125541.7	0	0.0	88	98.3
Хмельницька	11353	150028.7	0	0.0	11295	149977.3	0	0.0	58	51.4
Черкаська	3267	132563.4	0	0.0	3209	132425.8	0	0.0	58	137.6
Чернігівська	16419	132540.7	0	0.0	16419	132540.7	0	0.0	0	0.0
Чернівецька	8126	74867.7	0	0.0	7968	74594.6	0	0.0	158	273.1
Київ	8409	135841.3	8	17.0	6158	130335.3	0	0.0	2243	5489.0
Оперу НБУ	22	1770.4	0	0.0	22	1770.4	0	0.0	0	0.0
Головне управління НБУ	16	137.2	0	0.0	16	137.2	0	0.0	0	0.0
ВСЬОГО	198072	5231606.5	8	17.0	193150	5220871.1	0	0.0	4914	10718.5

*) без урахування виплат зарплати з виручки, розрахунків натурою, нарахованих сум податків, а також інших безготівкових перерахувань заробітної плати.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про оренду державного майна»

Верховна Рада України **постановляє:**

I. Внести до Закону України «Про оренду державного майна» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., №15, ст.99, №31, ст.244) такі зміни:

1. Назву Закону викласти в такій редакції:

«Про оренду державного та комунального майна».

2. Преамбулу Закону викласти в такій редакції:

«Цей Закон покликаний забезпечити підвищення ефективності використання майна державних підприємств та організацій, підприємств, заснованих на майні, що належить Автономній Республіці Крим або перебуває у комунальній власності, шляхом передачі його в оренду фізичним та юридичним особам».

3. У статті 1:

1) абзаци другий та третій частини першої викласти в такій редакції:

«організаційні відносини, пов'язані з передачею в оренду майна державних підприємств та організацій, підприємств, заснованих на майні, що належить Автономній Республіці Крим або перебуває у комунальній власності (далі — підприємства), їх структурних підрозділів;

майнові відносини між орендодавцями та орендарями щодо господарського використання державного майна, майна, що належить Автономній Республіці Крим або перебуває у комунальній власності»;

2) частину другу статті 1 виключити.

У зв'язку з цим частину третю вважати частиною другою.

4. Статтю 2 викласти в такій редакції:

«Стаття 2. Оренда

Орендою є засноване на договорі строкове платне користування майном, необхідним орендареві для здійснення підприємницької та іншої діяльності».

5. Статтю 3 викласти в такій редакції:

«Стаття 3. Правові засади оренди державного майна, майна, що належить Автономній Республіці Крим або перебуває у комунальній власності

Відносини щодо оренди державного майна, майна, що належить Автономній Республіці Крим або перебуває у комунальній власності, регулюються договором оренди, цим Законом та іншими нормативно-правовими актами».

6. В абзаці другому частини першої статті 4 слова «наданим йому державою земельною ділянкою» замінити словами «наданою йому земельною ділянкою».

7. У статті 5:

в абзаці другому слово «загальнодержавною» замінити словом «державною»;

абзаци третій та четвертий викласти в такій редакції:

«органи, уповноважені Верховною Радою Автономної Республіки Крим та органами місцевого самоврядування управляти майном, — щодо цілісних майнових комплексів підприємств, їх структурних підрозділів та нерухомого майна, яке відповідно належить Автономній Республіці Крим або перебуває у комунальній власності;

підприємства — щодо окремого індивідуально визначеного майна, а з дозволу орендодавців, зазначених в абзацах другому та третьому цієї статті, — також щодо цілісних майнових комплексів, структурних підрозділів підприємств (філій, цехів, дільниць) та нерухомого майна».

8. У статті 9:

1) у частині першій слово «державних» виключити;

2) абзац перший частини другої викласти в такій редакції:

«2. У разі надходження до орендодавця заяви про оренду цілісного майнового комплексу підприємства, його структурного підрозділу та нерухомого майна, що перебувають у державній власності, або підприємства, заснованого на майні, що належить Автономній Республіці Крим або перебуває у комунальній власності, орендодавець у п'ятиденний термін після дати реєстрації заяви надсилає копії проекту договору та інших матеріалів органу, уповноваженому управляти відповідним майном, а у разі якщо»;

3) частину третю викласти в такій редакції:

«3. Орган, уповноважений управляти відповідним майном державної власності, майном, що належить Автономній Республіці Крим або перебуває у комунальній власності, орган Антимонопольного комітету України розглядають надіслані їм копії документів і протягом п'ятнадцяти днів після їх надходження надсилають орендодавцеві висновки (дозвіл або відмову) про можливість оренди та умови договору оренди. Якщо орендодавець не одержав у встановлений термін висновків (дозволу або відмови) органу, уповноваженого управляти відповідним майном, і висновків органу Антимонопольного комітету України, укладення договору оренди вважається з цими органами погодженим»;

4) у частині четвертій:

абзац перший викласти в такій редакції:

«4. Орендодавець протягом п'яти днів після закінчення терміну погодження умов договору оренди з органом, уповноваженим управляти відповідним майном, і органом Антимонопольного комітету України, а у випадках, коли заява про оренду майна не потребує узгодження (щодо оренди окремого індивідуально визначеного майна, крім нерухомого), протягом п'ятнадцяти днів після дати її реєстрації дає згоду або відмовляє в укладенні договору оренди майна і повідомляє про це заявника»;

доповнити частину після абзацу першого новими абзацами такого змісту:

«Якщо на укладення договору оренди потрібен дозвіл Фонду державного майна України, його регіонального відділення чи представництва, державне підприємство у п'ятиденний термін після отримання висновків органу, уповноваженого управляти державним майном, органу Антимонопольного комітету України надсилає орендодавцям, зазначеним в абзаці другому статті 5 цього Закону, копії проекту договору та інших документів, висновки зазначених органів, розрахунок орендної плати.

Фонд державного майна України, його регіональне відділення чи представництво розглядає надіслані матеріали і протягом п'ятнадцяти днів після їх надходження повідомляє державне підприємство про своє рішення (надання дозволу щодо укладення договору оренди майна підприємства або відмову).

Державне підприємство протягом п'яти днів після отримання зазначеного рішення Фонду державного майна України, його регіонального відділення чи представництва дає згоду або відмовляє в укладенні договору оренди державного майна і повідомляє про це заявника».

У зв'язку з цим абзаци другий—сьомий вважати відповідно абзацами п'ятим—десятим;

в абзаці десятому слова «та постанови Верховної Ради України» виключити;

5) у частинах п'ятій та шостій слово «державного» виключити;

6) доповнити статтю після частини шостої новою частиною сьомою такого змісту:

«7. За наявності заяв про оренду цілісного майнового комплексу підприємства, його структурного підрозділу (за умови відсутності заяви господарського товариства, створеного членами трудового колективу підприємства, його структурного підрозділу) від двох або більше фізичних чи юридичних осіб орендар визначається на конкурсних засадах.

Порядок проведення конкурсу визначається: Фондом державного майна України — для об'єктів, що перебувають у державній власності; органами, визначеними Верховною Радою Автономної Республіки Крим, — для об'єктів, що належать Автономній Республіці Крим; органами місцевого самоврядування — для об'єктів, що перебувають у комунальній власності.

У разі проведення конкурсу орендодавець надсилає копії проекту договору та інших матеріалів відповідним органам, зазначеним у частині другій цієї статті, у п'ятиденний термін після дати затвердження результатів конкурсу».

У зв'язку з цим частину сьому вважати частиною восьмою.

9. Частину першу статті 12 доповнити абзацами такого змісту:

«У разі укладення договору оренди цілісного майнового комплексу підприємства, його структурного підрозділу та нерухомого майна з орендодавцем, зазначеним в абзацах другому та третьому статті 5 цього Закону, орендодавець у п'ятиденний термін після підписання сторонами договору повідомляє про це орган, уповноважений управляти відповідним майном (у разі укладення договору оренди державного майна), та у випадках, передбачених абзацами другим—четвертим частини другої статті 9, — орган Антимонопольного комітету України.

У разі укладення договору оренди з підприємством воно у п'ятиденний термін повідомляє про це орендодавців, зазначених в абзацах другому та третьому статті 5 цього Закону, та орган, уповноважений управляти відповідним майном (у разі укладення договору оренди державного майна), а в разі укладення договору оренди структурного підрозділу підприємства — орган Антимонопольного комітету України».

10. Частину другу статті 17 викласти в такій редакції:

«2. У разі відсутності заяви однієї із сторін про припинення або зміну умов договору оренди протягом одного місяця після закінчення терміну дії договору він вважається продовженим на той самий термін і на тих самих умовах, які були передбачені договором».

11. У статті 19:

1) частини першу та другу викласти в такій редакції:

«1. Орендна плата є платежем, який вносить орендар орендодавцеві незалежно від наслідків господарської діяльності. Річна орендна плата не може перевищувати п'яти відсотків вартості орендованого майна.

Орендна плата зараховується на спеціальні рахунки і використовується для фінансування капітальних вкладень.

2. Методика розрахунку, граничні розміри та порядок використання орендної плати визначаються: Кабінетом Міністрів України — для об'єктів, що перебувають у державній власності; органами, уповноваженими Верховною Радою Автономної Республіки Крим, — для об'єктів, що належать Автономній Республіці Крим; органами місцевого самоврядування — для об'єктів, що перебувають у комунальній власності»;

2) друге речення частини четвертої викласти в такій редакції:

«Порядок визначення таких підприємств (об'єктів), а також умови надання цих пільг встановлюються: Кабінетом Міністрів України — для підприємств (об'єктів), що перебувають у державній власності; органами, уповноваженими Верховною Радою Автономної Республіки Крим, — для підприємств (об'єктів), що належать Автономній Республіці Крим; органами місцевого самоврядування —для підприємств (об'єктів), що перебувають у комунальній власності».

12. У абзацах другому та п'ятому частини першої, частині третій статті 4, абзаці першому частини першої та частині другій статті 6, статтях 7, 8, 14, 15 і 16, першому реченні частини четвертої статті 19, частині першій статті 23, частині третій статті 27 слова «державне» і «державні» у відповідних відмінках виключити.

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Нормативно-правові акти, прийняті до набрання чинності цим Законом, діють у частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Кабінету Міністрів України в місячний термін після опублікування Закону:

привести свої рішення у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами та іншими органами виконавчої влади своїх нормативних актів у відповідність з цим Законом;

розробити нормативно-правові акти, передбачені цим Законом.

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ, 23 грудня 1997 року.

№ 768/97-ВР.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств»

Верховна Рада України **постановляє:**

I. Внести до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., №27, ст.181, №47, ст.294; 1998 р., №2, ст.7, №5, ст.18) такі зміни:

1. Пункт 4.2 статті 4 після підпункту 4.2.14 доповнити новим підпунктом 4.2.15 такого змісту:

«4.2.15. Вартість основних фондів, безоплатно отриманих платником податку з метою здійснення їх експлуатації у випадках, передбачених законодавством:

якщо такі основні фонди отримані за рішенням органів центральної виконавчої влади;

у разі отримання спеціалізованими експлуатуючими підприємствами об'єктів енергопостачання, газо- і теплозабезпечення, водопостачання, каналізаційних мереж відповідно до рішень місцевих органів виконавчої влади та виконавчих органів рад, прийнятих у межах їх повноважень;

у разі отримання підприємствами комунальної власності об'єктів соціальної інфраструктури, зазначених у підпункті 5.4.9 пункту 5.4 статті 5 цього Закону, що перебували на балансі інших підприємств та утримувалися за їх рахунок.

Основні фонди, що отримуються у випадках, передбачених цим підпунктом, приймаються на баланс за балансовою вартістю.

Порядок безоплатної передачі таких основних фондів встановлюється Кабінетом Міністрів України».

У зв'язку з цим підпункт 4.2.15 вважати підпунктом 4.2.16.

2. У пункті 13.1 статті 13:

підпункт «в» викласти в такій редакції:

«в) роялті, послуги типу «інжиніринг», а також доходи від фрахту»;

у підпункті «й» слова «перерахованих (переданих)» замінити словами «переданих (виконаних, наданих)».

3. У пункті 16.4 статті 16 абзац четвертий замінити абзацами четвертим—шостим такого змісту:

«Підприємства, основною діяльністю яких є виробництво сільськогосподарської продукції, подають декларацію про прибуток у визначені цим пунктом строки за формою, що встановлюється центральним податковим органом України.

Для цілей оподаткування до підприємств, основною діяльністю яких є виробництво сільськогосподарської продукції, відносяться підприємства, валовий доход яких від продажу сільськогосподарської продукції власного виробництва за попередній звітний (податковий) рік перевищує п'ятдесят відсотків загальної суми валового доходу.

У разі, якщо за звітний (податковий) рік валовий доход таких підприємств від продажу сільськогосподарської продукції не перевищує п'ятдесят відсотків загальної суми валового доходу, прибуток таких підприємств від продажу продукції (робіт, послуг), що не відноситься до сільськогосподарської продукції, оподатковується у загальному порядку».

4. Статтю 16 після пункту 16.6 доповнити новим пунктом 16.7 такого змісту:

«16.7. Протягом звітного (податкового) кварталу платники податку, за винятком нерезидентів та виробників сільськогосподарської продукції, сплачують до бюджету за перший та другий місяць такого кварталу авансові внески податку на прибуток, визначені згідно з пунктом 16.3 цієї статті наростаючим підсумком з початку року.

Авансові внески сплачуються до бюджету за підсумками першого та другого місяців звітного (податкового) кварталу до 20 числа другого і третього місяця такого кварталу відповідно.

Розрахунки авансових внесків здійснюються платником податку самостійно, без подання декларації про прибуток. Повідомлення про результати таких розрахунків надсилається податковому органу в терміни, передбачені для сплати авансових внесків. Штрафні санкції за відхилення розмірів сплачених авансових внесків від розмірів внесків, перерахованих за результатами звітного кварталу, не застосовуються».

У зв'язку з цим пункти 16.7—16.15 вважати відповідно пунктами 16.8—16.16.

5. Пункт 20.7 статті 20 викласти в такій редакції:

«20.7. Посадові особи, винні в порушенні податкового законодавства, притягаються до відповідальності згідно із законодавством».

6. Пункт 22.5 статті 22 викласти в такій редакції:

«22.5. Акти законодавства до приведення їх у відповідність із цим Законом застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

Встановити, що на період проведення експерименту на території експериментальної економічної зони «Сиваш» сума податку на прибуток підприємств — суб'єктів експериментальної економічної зони «Сиваш», визначена згідно з нормами цього Закону, зменшується на п'ятдесят відсотків у разі використання суми, на яку зменшується податок на прибуток, на реалізацію інвестиційних проектів у межах цієї зони».

7. Пункт 22.17 статті 22 доповнити абзацами другим та третім такого змісту:

«Підприємства, основною діяльністю яких є виробництво сільськогосподарської продукції, податок на прибуток, визначений за результатами господарської діяльності з 1 липня 1997 року по 31 грудня 1997 року згідно з нормами цього Закону, до бюджету не сплачують.

Декларація про прибуток за вказаний період подається такими підприємствами до 1 квітня 1998 року».

8. Пункт 22.23 статті 22 виключити.

У зв'язку з цим пункт 22.24 вважати пунктом 22.23.

II. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування і застосовується до доходів і витрат, отриманих і проведених з 1 липня 1997 року.

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ, 30 грудня 1997 року.

№ 793/97-ВР.

Говорили-балакали...

Замість коментарю...

Президент України Леонід Кучма під час зустрічі з в. о. голови ФДМУ Володимиром Лановим, як підкреслюють мас-медіа, обговорив курс на згортання паперової приватизації і перспективи роздержавлення підприємств за живі гроші.

Схоже, співрозмовники дійшли згоди і щодо доцільності перепідпорядкування ФДМУ на цей період Кабінету міністрів України. Втім, навряд чи цю думку поділяють у парламенті, а саме від нього залежить подальша доля приватизаційної програми на цей рік. Урядові плани виручити від приватизації у січні — 35, у лютому — 15, у березні — 75 мільйонів гривень і щонайменше мільярд за рік уже виголосив Прем'єр-міністр Валерій Пустовойтенко. Залишилося втілити їх у життя, що в попередні роки не вдавалося жодного разу. Мало того, на думку керівника експертів Нацбанку Віктора Лисицького, за час приватизаційного процесу фактично на продаж не підготовлено жодного значного підприємства для зацікавленого інвестора. Додамо, що громадяни й досі не побачили і цінного паперу, обіцяного Нацбанком. Тож балачки про гроші лишаються балачками. Між нами. І між ними.

Контрольний пакет

Шведи знали, що купували

НАЙБІЛЬША подія у приватизаційному процесі Волині: наприкінці минулого року фірма SKF із Швеції придбала державний пакет акцій відкритого акціонерного товариства «Луцький підшипниковий завод» — одного з найпотужніших підприємств України з виготовлення підшипників. Сьогодні шведи є власниками 76,65 відсотка пакета акцій заводу. Практично, вони — господарі підприємства.

Яка доля тепер чекає на колектив підшипникового заводу? Про нинішній стан і майбутнє підприємства йшлося на презентації інвестиційного проекту шведської фірми SKF, що відбулася в приміщенні Луцького підшипникового заводу. Серед присутніх були високі гості: Надзвичайний і Повноважний Посол Швеції в Україні Юрен Якобсон, міністр Кабінету міністрів України Анатолій Толстоухов, міністр промислової політики Кабінету міністрів України Василь Гуреєв, голова Волинської облдержадміністрації Борис Климчук, керівники багатьох підприємств Волині. Тон розмови задав директор підшипникового заводу Володимир Меркулов, який працює тут з часу заснування підприємства. Протягом 15 років завод випускає продукцію, яку знають в багатьох країнах світу. Проектна потужність заводу — 34 мільйони конічних та карданних підшипників. Сьогодні підприємство має всі можливості випускати за рік майже 12 мільйонів штук конічних, роликових підшипників. Торік освоєно випуск 14 нових типів підшипників, які знають в Італії, Іспанії, Польщі, Словаччині, Росії, Білорусі та інших країнах Європи. Завод оснащено сучасним обладнанням, що дозволяє випускати підшипники високого класу точності. Чи не тому за останні два роки на підприємство навідилися представники іноземних фірм, вишукуючи можливості заволодіти контрольним пакетом акцій, стати власником чи співвласником престижного заводу? Адже підшипники потрібні автомобілям, тракторам та іншій техніці.

Лучани довірилися шведам. Фірму SKF засновано 1907 року. Сьогодні в її складі — 180 компаній, 85 заводів у 15 країнах, де працюють 43 тисячі чоловік. SKF випускає на рік 600 мільйонів штук підшипників (19 підшипників за секунду). Частка продукції цієї фірми на ринку — 20 відсотків. Як сказав виконавчий директор SKF з управління, розробки нових технологій і розвитку бізнесу Майкл Хаупт, на Луцькому підшипниковому заводі буде збережено профіль підприємства, чисельність колективу. Інвестиційний вклад фірми — більш як 16 мільйонів доларів США. Головна мета іноземного інвестора — впровадження у виробництво нових технологій з виготовлення підшипників, які мали б попит на світовому ринку, відповідали всім вимогам споживача. В цьому році заплановано ріст випуску підшипників, збільшення чисельності працюючих. Як сказали шведи, на заводі працюватимуть місцеві жителі. Але наголосили: «Тільки працюватимуть краще і заробітимуть більше...».

До речі, акціонери підприємства це вже відчули. Матеріальне становище тих, хто мав акції, значно поліпшилося. Працівники заводу, продавши свої акції, отримали майже 9 мільйонів гривень. Чимало акціонерів принесли додому по 5—8 тисяч гривень. Та чи не кусатимуть лікті завтра?

Я не раз бував на Луцькому підшипниковому заводі. Але такої чистоти в його цехах не бачив. Нині оновлюється фасад головного корпусу. Чимось новим повіяло в кабінетах підприємства, з'явилися більше діловитості, зібраності в діях керівників. В очах людей — більше теплоти, надії. І все-таки під спудом млоїть думка: чи не продешевили?

Втративши голову, за волоссям не плачуть.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

На знімку: директор підшипникового заводу Володимир Меркулов не приховує доброго настрою.

Фото Василя КУЗЬМІНА.

Запитання руба!

Велика омана чи стихійний передiл?

ШУКАТИ, займаючись приватизацією, ефективного власника все-таки легше, мабуть, ніж голку в копиці сіна. Але це — коли справді бажаєш знайти.

Якщо пригадуєте, минулий рік мав стати роком великої приватизації. Великого почину і Великого перелому не сталося. Саме тепер настала пора остаточних підсумків, а наш похід до Дніпропетровського регіонального відділення Фонду держмайна України виявився, по суті, марним. Якщо я правильно зрозумів там своїх співрозмовників, то рік для великої приватизації втрачено.

Якщо об'єктів так званої малої приватизації роздержавлено мало не у вісім разів більше, ніж планувалося, то завдання з великої виконати не вдалося. Або таке: на рахунок позабюджетного фонду від приватизації надійшло 12 мільйонів 310 тисяч гривень, але 9 мільйонів 320 тисяч з них — від продажу об'єктів комунальної власності, які до переліку великої приватизації жодного стосунку не мають. А решта припадає на малу приватизацію. І ситуація в дніпропетровському регіоні фактично збігається з тією, яка склалася в інших промислово розвинених регіонах України.

А як може бути інакше, якщо з великою приватизацією у нас суцільна невизначеність? Аукціони та всілякі комерційні і некомерційні конкурси то відміняли, то припиняли, а частіше обмежували. Аж поки восени не «перевели подих», зупинивши укладення договорів купівлі-продажу об'єктів державної власності. Тривали лише сертифікатні аукціони, і реалізовані на Дніпропетровщині 416 пакетів акцій за майнові та компенсаційні сертифікати — єдиний ніби реальний підсумок роботи за минулий рік.

Орієнтація великої приватизації на «паперову» тільки ошукує і державу, і народ. Адже співвласники того чи іншого підприємства не мають за душею ані копійки на розвиток та інвестування виробництва. Підприємство швидко занепадає, а люди залишаються ні з чим. На думку керівника аналітичної служби регіонального відділення Фонду держмайна Володимира Портнова, все це від того, що в Україні законодавча та виконавча влади ніяк не узгодять різні концепції приватизації.

Побутує думка, наче саме зусилля виконавчої влади гарантують появу ефективного власника, здатного залучати кошти і сучасні технології, зберігати та створювати нові робочі місця, піднімати виробництво. Насправді уряд переймається тільки надходженням до казни від приватизації грошей, ухиляючись від відповідальності за подальшу долю підприємств і трудових колективів. А законодавча влада, намагаючись наче скерувати приватизацію в русло інтересів всього народу на засадах соціальної справедливості, обмежується тим, що не погоджується ні на які «компроміси» і ладна мало не повернути приватизацію назад.

І минулий 1997 рік був не першим «застійним» щодо цього.

Отож і постає, даруйте, на «побутовому» рівні безневинне запитання: навіщо тоді щедро укомплектовані органи приватизації, аж до центрів сертифікатних аукціонів? Трудяться вони неначе в поті чола і зайняті по самісіньку зав'язку, а ми нібито всі залежимо від них: станемо власниками чи ні, розбагатіємо і заживемо нівроку чи, навпаки, зостанемося при бубнових інтересах... А насправді це тільки видимість «великої» роботи, користі від якої — мізер. Така армія людей за відсутності діла — хіба не безглуздя? Адже скільки не перекладай туди-сюди папірці-сертифікати, грошей від цього не додається...

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

У Вінниці на риночку
не лише продають мед-горілку, а й ділять території

У МІСТІ над Бугом 14 упорядкованих великих і малих ринків. За образним висловом начальника управління торгівлі міськвиконкому Олександра Троскота, кожний вінничанин тепер має свій ринок. Щоб зробити ту чи ту покупку, уже не обов'язково, як це було раніше, діставатися центрального — у кожному мікрорайоні є свої місця для торгівлі.

Визначають їх досить оригінально. На пропозицію міського голови Дмитра Дворкіса, ринки облаштовують там, «де люди покажуть». Тобто на місці, де вже традиційно встановився «товчок». Так з'явилися ринки «Юність», «Лісопарк», «Київський», «Супутник». Щоправда, цього в мерії дійшли лиш після того, як обпеклись із ринком «Західний». Здавалось, і місце для нього вибрали велелюдне (поруч з автовокзалом), і кошти затратили чималі, щоб обладнати торгові ряди, підсобні приміщення тощо, однак продавців сюди і пряником не заманити: обминають його десятою дорогою. Зате на Центральному стає тісніше й тісніше. Кажуть, у недільні дні (пік торгівлі) сюди заглядає кожний десятий (!) мешканець міста.

Є тут, звісно, і смажене, й печене, і ряжене. Однак, на думку фахівців, протягом півроку різко змінилася кон'юнктура: приблизно втричі зменшився попит на промислові товари («вистачило б на хліб і молоко»), а продовольчих, без яких ніяк не обійтися, беруть здебільшого у невеликій кількості. Причина зрозуміла: коли в кишенях порожньо, багато не купиш. А тут ще й ціни кусаються. За даними облуправління статистики, вони зросли (з грудня 1996-го по грудень 1997-го) на 24,1%.

Мої співрозмовники — заступник глави облдержадміністрації В'ячеслав Гаврилюк і начальник управління торгівлі міськвиконкому Олександр Троскот — також бувають на ринку: коли в ролі покупців, але частіше, мабуть, як посадові особи, від яких також залежить стан справ на ринках.

В. Гаврилюк: — Я особисто негативно ставлюся до того, що приміщення магазинів порожні, а вся торгівля ведеться, так би мовити, з асфальту. У Вінниці саме така ситуація. Від торговельних лотків, кіосків, палаток в очах рябіє. Хіба це нормально? Недавно я повернувся з румунського міста Яссі, до речі, побратима Вінниці. Був неабияк здивований, що не побачив там торгівлі на вулицях. Хоча ще донедавна в них було те саме, що й у нас.

Абсолютно не можу погодитися з тим, як у нашому місті визначають місця для ринків. Не покупці з продавцями повинні диктувати умови... Бо що виходить? Ринок «Юність», для прикладу, «посадили» на газову магістраль високого тиску. Рано чи пізно тут може статися біда — хто тоді нестиме відповідальність? Питання таке складне, що декотрі навіть пропонують ввести в даному районі стан надзвичайної ситуації і тоді врешті-решт перенести територію ринку в інше місце. Недавно мені розповіли про прикрий випадок, що трапився на вулиці Тімірязєва. Тут з будинку не могли провести в останню путь покійника, бо під вікнами вирує ринок.

Усе-таки я вірю, що з часом покупці повернуться, як це було раніше, в магазини. Така тенденція, до речі, уже намітилась у нашому місті. Згідно з останніми даними облстатуправління, більшу частину товарів вінничани почали купувати саме в магазинах. Що особливо відрадно, серед придбаних продовольчих товарів вітчизняні вироби становлять 57,4%.

О. Троскот: — Ми й надалі маємо намір розвивати мережу ринків у місті, бо це, крім усього, — надійне джерело наповнення бюджету. Так, свій ринок хочуть мати мешканці вулиці Салтикова-Щедріна. Шукаємо замовника, який взявся би за його облаштування. Слід сказати, що в цій справі проглядається одна на перший погляд трохи дивна закономірність. З проханнями виділити місце для вуличної торгівлі дедалі частіше звертаються магазини. Такі заяви, наприклад, надійшли від магазинів «Мрія-люкс», гастроному по вулиці Київській, деяких інших. Ці торговельні заклади готові самі взяти на себе витрати на виготовлення документації.

Чим це спричинено? Думаю, психологією нинішнього покупця, який більшість своїх покупок робить саме на ринку, а не в магазині. З такими проханнями звертаються представники структур різної форми власності. Тому й ринки у нас мають різних власників: ті належать приватним структурам, ті —кооперативним тощо. Проте до всіх ставимо одну вимогу: дотримання культури обслуговування і належних санітарних умов.

Замість коментарю. Хотілося також почути думку співрозмовників з приводу ситуації навколо м'ясо-молочного павільйону Центрального ринку. Рішення міськвиконкому цей ласий «шматок» передано в довгочасну оренду одному із ЗАТ. Облспоживспілка оскаржила це рішення в судовому порядку. Вже відбулося не одне засідання, але... Співрозмовники просили не випереджувати події. Хоча О. Троскот упевнений, що рішення прийнято правильно, і воно буде на користь справі.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Хроніка. Факти. Події

● *Вашингтон*

Не ігноруйте волею світу

Президент США Білл Клінтон погрозив Іраку використати військову силу, звинувативши його у створенні зброї масового знищення і спробах зірвати місію інспекторів ООН. Виступаючи на засіданні обох палат конгресу США, він звернувся до лідера Іраку Саддама Хусейна: «Ви не можете ігнорувати волею всього світу. Ви використовували зброю масового знищення раніше. Ми сповнені рішучості позбавити вас змоги використати її знову».

● *Багдад*

Винен Батлер

Офіційний іракський представник звинуватив главу спецкомісії ООН Річарда Батлера у «нагнітанні напруженості між Іраком та ООН» і намірах «підключити Ізраїль до агресії проти Іраку». Батлер, додав він, «заохочує сіоністське утворення до прямої участі в агресії» проти іракців.

● *Тегеран*

Редактора буде страчено

Колишнього головного редактора центральної іранської газети «Іран ньюс» Мортеза Фірузі засуджено до смертної кари. Про це повідомив представник спеціальної судової комісії. Фірузі було заарештовано у травні минулого року за звинуваченням у «шпигунстві на користь західних спецслужб». Судовий процес над ним відбувався за зачиненими дверима. Подробиці пред'явлених екс-керівникові «Іран ньюс» звинувачень не повідомляють.

● *Токіо*

Чого тільки не зробиш заради бюджету

Міністр фінансів Японії Хіросі Міцудзука подав главі уряду письмове прохання про відставку, взявши на себе відповідальність за скандал із хабарями у своєму відомстві. Як вважають, цей крок має дещо заспокоїти опозицію, котра погрожувала бойкотувати обговорення в парламенті проекту державного бюджету.

● *Гавана*

Виконуючи настанови Папи

Гватемала і Куба відновили дипломатичні відносини, перервані 37 років тому, через два роки після приходу до влади на Карибському острові Фіделя Кастро. Це рішення є реакцією на недавній візит глави римо-католицької церкви Іоанна Павла II до Гавани, під час якого він закликав Кубу «відкритися перед світом», а світ — «відкритися перед Кубою».

● *Сідней*

Чи завадить криза Олімпіаді?

Фінансова криза, що охопила країни Азії, може зашкодити збиранню запланованих коштів на проведення у Сіднеї 2000 року Олімпійських ігор. Як заявив керівник організаційного комітету з підготовки до Олімпіади Сенді Холлуей, компанії, котрі ведуть бізнес у країнах Азії і зазнають зараз величезних втрат, можуть переглянути своє рішення про виділення фондів на організацію міжнародного спортивного свята.

● *Баку*

Національна мораль понад усе

У Азербайджані фактично покладено край діяльності всіх казино, тоталізаторів, ігорних і розважальних закладів. Таке рішення президента країни Гейдара Алієва, котрий видав розпорядження про деякі заходи у боротьбі з економічною злочинністю. У розпорядженні Гейдара Алієва висловлено стурбованість у зв'язку зі збільшенням у республіці числа ігорних і нічних розважальних закладів, що суперечить нормам національної моралі.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

Немає твердості в газоподібних обіцянках

ПОСТАВКИ газу в Україну стали гострою проблемою для нас чи не з перших днів незалежності. Коли йдеться про енергоносії, Київ не відчуває впевненості у завтрашньому дні. І тому докладає максимум зусиль на міжнародній арені, щоб слова «а в нас у квартирі газ» стали буденною фразою, а не демонстрацією великих досягнень. Та поки «битва за газ» триває.

По той бік переговорного стола — два основні постачальники газу: Росія і Туркменистан. Вони перебувають у тісній зв'язці газових інтересів. Ситуація нагадує гру в преферанс, де досвідчені гравці точно знають карти суперника, проте з непроникним виглядом намагаються показати, що на руках мають набагато більші козирі. Росія, звикнувши за будь-якого розкладу брати гру в свої руки, останнім часом раз у раз не досягає бажаного. А Туркменистан, навпаки, дуже вдало «пасує». У підсумку партнери-суперники залишаються «при своїх». Тому для останніх газових преферансів дуже характерний біг на місці.

Приклад чергової «пробуксовки» — недавня термінова поїздка російського прем'єр-міністра Віктора Черномирдіна до Туркменистану. Оперативність Москви явно викликана тим, що не справдилася очікувана сенсація на саміті центральноазіатських країн в Ашгабаті, де господарі зустрічі намагалися схилити до вступу в регіональний економічний союз. Запропоновані світлі плани будівництва газопроводів в обхід колишнього старшого брата були спокусливі і декларативно Сапармурат Ніязов до них приєднався, та вступати відмовився.

Позиція туркменського президента є підтвердженням того, що для Ашгабата синиця в руці (йдеться про газопроводи, котрі є і по яким, якщо домовитися з Москвою, то можна гнати газ у Західну Європу хоч завтра) вигідніша від регіонального журавля. Підбадьорений Віктор Черномирдін спробував домовитися «по гарячих слідах». Але його спіткало розчарування.

«Спокуслива» пропозиція Москви «труби в обмін на газ, котрий за ціною не становитиме конкуренції російському», не пройшла. Більше того, Туркменбаши спробував розіграти з Росією власну карту — спільне будівництво нових газопроводів до Ірану та Афганістану в обмін на оті самі колишні радянські, а нині російські труби. Та Черномирдін не проковтнув «наживку», віддавши перевагу отій синиці. Однак обіцяв подумати... Як, власне, і Ніязов.

На жаль, практично всі газові переговори останніх років на рівні обіцянок. Так, під час офіційного візиту до Узбекистану Прем'єр-міністра України Валерія Пустовойтенка досягнуто попередньої домовленості про поставки в Україну 1998 року близько 6 млрд. м куб. узбецького газу, повідомив в інтерв'ю агентству «Інтерфакс-Україна» перший заступник міністра зовнішньоекономічних зв'язків і торгівлі Віктор Гладуш.

Вважаю, лише як чергового журавля можна сприймати те, що узбецький газ поставлятиметься в Україну за ціною «трохи дешевшою від російського і туркменського газу». Нагадаю, російський газ минулого року продавався Україні за ціною 83 долари за 1 тис. кубометрів. Навряд чи на газовий ринок допустять конкурента, котрий зможе «збити» ціну.

Водночас Україна продовжує переговори з Туркменистаном про транзит до 10—11 млрд. кубометрів газу на рік до Західної Європи. Чи можливе збільшення поставок і транзиту, а, отже, й упевненості, що завтра Україна не залишиться без газу? Відповідь на це запитання має дати нинішній візит Президента України до Туркменистану. Його давно і довго готували.

Чи є надія, що цього року обіцянки щодо поставок газу перейдуть з газоподібних в інший фізичний стан? Оскільки таких усього три, то бажано, щоб вони перейшли у стан твердості. Бо води й так уже витекло чимало...

Яна **СТАДІЛЬНА.**

ДОРОГА З ОДНОСТОРОННІМ РУХОМ, або Чому Президент Кучма так часто їздить до Москви?

МАБУТЬ, незабаром Президент України Леонід Кучма знатиме Підмосков'я не гірше, ніж Кончу-Заспу під Києвом. Наприкінці січня біля російської столиці знову відбудеться неформальна зустріч глав України та Росії.

Попри усвідомлення усієї важливості наступного візиту для розвитку україно-російських відносин, все ж таки важко втриматися від спокуси поміркувати на трохи делікатні теми. Кожен раз під час чергового візиту Леоніда Кучми до білокам'яної та навколишніх лісів виникає підступне почуття, що наш Президент їздить до «друга Бориса» до непристойності часто. Пам'ятається, той був у Києві лише один раз, і то після кількарічного зволікання і демонстративного невдоволення політикою Києва. Своїми непризідами Борис Миколайович, треба розуміти, карав Україну за її непоступливість. З'являються, відверто кажучи, навіть якісь думки про «поїздки на поклін до царя Бориса», а це, звичайно, приємним бути не може. Незважаючи навіть на те, що російський народ для нас братній та історично дружній, а в такому разі і про якісь умовності говорити годі.

Щодо умовностей: в принципі, дипломатична практика приписує високим посадовим особам чергувати роль гостя та господаря, але тут ситуація дещо інша — під ці жорсткі правила не підпадають робочі та неофіційні візити. Отож Президент України, користуючись цією шпариною, здійснив таких уже мало не з десяток. Та знову-таки: його московський колега не зробив жодного неофіційного до Києва. Отож ситуація видається такою: ми часто ходимо в гості, а нами... гребують, чи що?

Найлогічніше, звичайно, таке пояснення: їде той, кому більше треба. Але тоді всі ці часті візити нашого глави до Москви ще раз промовисто засвідчують розмір нашої економічної залежності від великого сусіди. Навряд чи в цьому разі доречно говорити про стратегічне партнерство, взаємний інтерес і динамічний розвиток відносин. Говорити слід про те, що ми за скільки років так і не змогли розв'язати мотузки, за яку тримає нас Росія, або хоча б послабити її. А це далеко не та мотузка, яка символізувала б рівноправні партнерські зв'язки...

Отже, ми залежні, і навіть дуже. Але тоді виникає інше припущення щодо частих візитів до Єльцина нашого Президента: некомпетентність українського Кабміну та недостатньо ефективна робота керівництва МЗС України щодо налагодження економічних відносин з РФ. Справді, невже особисто Президент має їхати до Москви і розв'язувати проблему зняття ПДС на експорт-імпорт, цукрові квоти? А де міністр зовнішньоекономічних відносин і торгівлі, де прем'єр та віце-прем'єри? Чи можна уявити, щоб такими проблемами займався, скажімо, президент Клінтон? Ні, президент Клінтон має для цього компетентну адміністрацію, радників, держсекретаря Олбрайт, яка часом діє так рішуче й ефективно, ніби вона сама — Клінтон.

Може бути ще одна причина «одностороннього руху» у візитах президентів України й Росії. Вона банальна: здоров'я Бориса Миколайовича. Не важко помітити, що з Москви він вибирається лише в разі крайньої потреби, а на різноманітні багатосторонні зустрічі частенько виряджає замість себе прем'єра Черномирдіна. В цьому разі можемо лише порадіти, що маємо президента, ще здатного швидко і багато пересуватися. Хоча, чесно кажучи, сумнівно, щоб і зовсім здоровий Єльцин бував у Києві так часто, як Кучма у Москві.

Є, втім, ще одна думка: Леоніду Кучмі просто хочеться час від часу порибалити, а в Україні бракує риби. Чи вудочок? Це, звичайно, жарт. Але якщо серйозно, то краще було б, щоб український Президент їздив до російського просто рибалити, а не вирішувати суперскладні й неприємні двосторонні економічні проблеми, які нині, на жаль, є.

Анатолій **МАРЦИНОВСЬКИЙ.**

Світлана ЧАЛА, «Голос України» (з Кишинева)

І сотворили румуни землю...

Саме такий перефразований рядок із Біблії спадає на думку після ознайомлення з новим курсом сучасної молдавської історії, яку запропонував учений, професор, викладач Кишинівського держуніверситету Андрій Гроза і розрекламувала газета Народного фронту республіки «Цара».

Згідно з викладеним курсом історії, наприклад, півострів Крим у дев'ятому столітті був у складі «румунської держави», що пролягала від Карпат до Нижнього Дунаю і Дніпра. А назву він одержав від румунського князя Крума. До десятого століття країна розрослася, «прихопивши» Балкани, і стала наймогутнішою у Європі.

І ще одне «чудове відкриття» зробив молдавський історик: виявляється, великий князь Володимир, до імені якого сучасники додають ім'я «Красне Сонечко», був... румуном, як, проте, і Святослав. А угорський король Іштван насправді — Штефан. Праця Андрія Грози ставить под сумнів наявність слов'янських предків українців, білорусів, болгар, а росіяни навіть ім'я своє запозичили: «Румуни на лівому боці Дунаю звали себе «роший», тобто «красні»; від «роший» пішло «роси», далі — «руські». «Болгари теж, — пише автор, — із частиною історії вкрали своє ймення у румунів». Кириличний алфавіт, як з'ясував професор Гроза, теж винайшли запрутські брати молдаван.

Замах на рівноапостольних Кирила і Мефодія став останньою краплею, що переповнила чашу терпіння болгарської дипломатичної місії у Кишиневі. Посол Болгарії в Кишиневі відправив до редакції газети «Цара», що озвучила працю нового літописця, протест. У ньому публікацію розцінюють як випад проти країни, котру він представляє.

Продовжує справу чоловіка

Вдову вбитого ізраїльського прем'єр-міністра Іцхака Рабіна Леу Рабін нагороджено медаллю Бубера-Розенкранца. Ця нагорода встановлена товариством християнсько-єврейської співпраці. Нею відзначають борців за мир на Близькому Сході.

Леа Рабін продовжує справу свого чоловіка, беручи участь у різноманітних заходах, спрямованих на зміцнення стабільності і миру на Близькому Сході. Її пристрасне слово до всіх народів із закликом жити в злагоді можна почути на багатьох мітингах і зібраннях.

На знімку: Леа Рабін.

МІЖНАРОДНИЙ ФОНД «ВІДРОДЖЕННЯ» ОГОЛОШУЄ КОНКУРС НА ЗАМІЩЕННЯ ПОСАДИ ДИРЕКТОРА

Міжнародний фонд «Відродження» (МФВ) є найбільшою благодійною фундацією, що діє в Україні. Як автономна організація мережі фондів Сороса, МФВ щорічно надає понад 10 млн. доларів на гранти і операційні програми для здійснення місії фундації — сприяння формуванню відкритого суспільства в Україні. Серед головних напрямів діяльності МФВ: реформа освіти, розбудова видавничої справи, економічний розвиток, підтримка сучасних культурних ініціатив, заохочення суспільної активності та розвиток громадянського суспільства. Визначаються також інші напрями діяльності фундації.

Як директор, ви очолюватимете колектив творчих працівників фонду — координаторів програм, директорів регіональних відділень та адміністрацію. Ви будете працювати у центральному офісі в Києві і керувати діяльністю шести регіональних відділень в Україні. Ви будете підзвітні правлінню МФВ і тісно співпрацюватимете зі штатом Інституту Відкритого Суспільства (ІВС) в Нью-Йорку та Будапешті.

Вимоги до кандидата:

відданість принципам відкритого суспільства і меті МФВ;
досвід управлінської діяльності;
вільне володіння українською та англійською мовами;
готовність до частих службових відряджень.

Заробітна плата буде висококонкурентною і залежатиме від кваліфікації та попереднього досвіду роботи.

Апліканти повинні подати резюме (CV), а також супровідний лист (обсягом до двох сторінок), у якому накреслити план свого бачення реалізації місії фундації і обгрунтувати відповідність своєї кваліфікації посади директора.

Аплікації розглядатимуться у суворій конфіденційності.

Заяви надсилати поштою, факсом або електронною поштою (MS Word сумісною) українською або англійською мовою (бажано обома) **до понеділка 16 лютого 1998 р. за адресою:**

IRF SEARCH COMMITTEE
C/O McCORMICK
OPEN SOCIETY INSTITUTE
OKTOBER 6 U. 12,
BUDAPEST. 1051 HUNGARY
FAX: (36) (1) 327 31 21
E-MAIL: SMCCORMICK@OSI. HU

Інформація про випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Запоріжавтотранс», створеного в процесі приватизації

1. Характеристика емітента

Відкрите акціонерне товариство «Запоріжавтотранс» (далі ВАТ) створено відповідно до наказу регіонального відділення Фонду державного майна України по Запорізькій області від 27.11.97 № 1789 шляхом перетворення Запорізького обласного державного підприємства «Запоріжавтотранс». Місцезнаходження ВАТ: 330063, Запорізька область, Запоріжжя, вул. Свердлова, 30. Тел.: (0612) 64-34-11, 64-64-61.

Підприємство засноване у 1995 році виконавчим комітетом Запорізької обласної ради народних депутатів та належало до сфери управління Міністерства транспорту України та Запорізької обласної ради народних депутатів.

ВАТ зареєстровано 28.11.97. Код за ЄДРПОУ 03116795. Предметом діяльності ВАТ є: пасажирські перевезення на міських, приміських, міжміських та міжнародних маршрутах, автостанційне обслуговування; навантажувально-розвантажувальні і транспортно-експедиційні послуги; технічне обслуговування і ремонт автобусів, легкових та вантажних автомобілів, оптова, роздрібна, комісійна, зовнішня торгівля. ВАТ є монополістом на регіональному товарному ринку з надання послуг автостанцій. Спискова кількість працюючих — 603 чол. Голова правління — Іванов Євген Порфирійович, освіта вища, кваліфікація — інженер-механік, загальний стаж роботи — 46 років; головний бухгалтер — Басова Тетяна Олександрівна, освіта вища, кваліфікація — бухгалтер, загальний стаж роботи — 26 років.

Фінансові результати та характеристика обігових коштів:

1. Обсяг реалізованих послуг: на 01.01.97 — 2216000 грн., на 01.12.97 — 2148600 грн.
2. Балансовий прибуток: на 01.01.97 — 154000 грн., на 01.12.97 — 76500 грн. (використаний прибуток у звітному році 168300 грн.).
3. Збитки минулих років: на 01.01.97 — 114000 грн., на 01.12.97 — 114000 грн.; збитки звітного року: на 01.12.97 — 91800 грн.
4. Дебіторська заборгованість: на 01.01.97 — 226000 грн., на 01.12.97 — 326400 грн.
5. Кредиторська заборгованість: на 01.01.97 — 510000 грн.; на 01.12.97 — 661100 грн.
6. Валюта балансу: на 01.01.97 — 6716000 грн., на 01.12.97 — 5936500 грн.

ІІ. Дані про емісію акцій

Загальна сума емісії становить 969800 (дев'ятсот шістдесят дев'ять тисяч вісімсот) гривень. Випускаються прості іменні акції номінальною вартістю 25 копійок у кількості 3879200 шт. однією серією з порядковими номерами від 0000001 до 3879200. Фінансові ресурси, вилучені від емісії, будуть спрямовані на приватизацію майна підприємства.

Порядок розміщення акцій згідно з планом приватизації:

1) на пільгових умовах серед працівників підприємства — 1809000 акцій на суму 452250 грн., що становить 46,6% статутного фонду, в т. ч.: за приватизаційні майнові сертифікати (далі — ПМС) та житлові чеки —1206000 шт. на суму 301500 грн., що становить 31,1% статутного фонду; за грошові кошти та компенсаційні сертифікати (далі — КС) — 603000 акцій на суму 150750 грн., що становить 15,5% статутного фонду;

2) іншим громадянам, які мають право на пільгове придбання акцій — 306000 акцій на суму 76500 грн., що становить 7,9% статутного фонду, в т. ч.; за ПМС та житлові чеки — 204000 шт. на суму 51000 грн., що становить 5,3% статутного фонду, за грошові кошти та КС — 102000 шт. на суму 25500 грн., що становить 2,6% статутного фонду;

3) керівництву підприємства на пільгових умовах —388200 акцій на суму 97050 грн., що становить 10% статутного фонду, в т. ч.: за грошові кошти — 194200 акцій на суму 48550 грн., що становить 5% статутного фонду; за КС та житлові чеки — 194000 шт. на суму 48500 грн., що становить 5% статутного фонду;

4) у відкритий продаж за ПМС пропонується 402000 акцій на суму 100500 грн., що становить 10,4% статутного фонду;

5) залишається у державній власності до IV кварталу 1998 р. — 974000 акцій на суму 243500 грн., що становить 25,1% статутного фонду. Дата початку та припинення пільгового продажу акцій: початок —01.03.98, закінчення — 01.05.98.

Дата початку та припинення відкритого продажу акцій: початок — 01.04.98, закінчення — 01.05.98.

Дивіденди будуть виплачуватися акціонерам пропорційно до загальної вартості належних їм акцій. Сплата дивідендів здійснюється щорічно до 1 квітня року, що слідує за звітним, шляхом перерахування на рахунок акціонера або іншим чином за рішенням вищого органу товариства за адресою: 330063, Запорізька область, Запоріжжя, вул. Свердлова, 30. Тел. (0612) 64-64-61.

Раніше ВАТ цінні папери не випускало. Послугами торговців цінними паперами ВАТ не користується.

Фактори ризику, пов'язані з діловою діяльністю емітента: обмеження ринку збуту автопослуг у зв'язку з наданням аналогічних послуг іншими підприємствами міста; низька платіжна спроможність населення, невизначеність і нестабільність законодавчої бази країни.

Попередження ризиків: підвищення якості та зниження собівартості автопослуг, що надаються.

До уваги акціонерів ВАТ «Промтехмонтаж-2»

Акціонерне товариство «Промтехмонтаж-2» повідомляє, що загальні збори акціонерів відбудуться 20 березня 1998 р. об 11-00 за адресою: Київ, вул. М. Кривоноса, 19.

Порядок денний:

1. Звіт голови правління ВАТ про діяльність у 1997 році та основні напрями діяльності на 1998 р.
2. Звіт ревізійної комісії за підсумками 1997 фінансового року.
3. Різне.

Початок реєстрації о 10.00.

Довідки за тел. 276-21-63.

Правління ВАТ.

Інформація про проведення перших загальних зборів акціонерів відкритого акціонерного товариства «Часівоярський вогнетривкий комбінат»

Правління відкритого акціонерного товариства «Часівоярський вогнетривкий комбінат» повідомляє юридичних та фізичних осіб України, які мають акції товариства, що перші загальні збори акціонерів ВАТ «Часівоярський вогнетривкий комбінат» відбудуться 17 березня 1998 року в м. Часів Яр.

Порядок денний

1. Звіт голови правління про підсумки фінансово-господарської діяльності товариства за 1997 рік.
2. Про розподіл прибутку за 1997 рік та затвердження плану розподілу прибутку на 1998 рік.
3. Звіт голови ревізійної комісії.
4. Затвердження положення (регламенту) про проведення загальних зборів акціонерів.
5. Про збільшення статутного фонду товариства на суму індексації балансової вартості основних фондів станом на 01.01.95.
6. Затвердження змін і доповнень до статуту ВАТ «Часівоярський вогнетривкий комбінат».
7. Затвердження внутрішніх нормативних документів товариства:
положення про спостережну раду,
положення про ревізійну комісію,
положення про правління,
положення про порядок розробки й прийняття внутрішніх нормативних актів ВАТ,
положення про рахункову комісію ВАТ,
положення про виплату дивідендів ВАТ.
8. Вибори голови правління товариства.
9. Вибори спостережної ради.
10. Вибори ревізійної комісії.

Початок зборів о 14-й годині

Реєстрація акціонерів з 9.00 до 13.30.

Місце проведення зборів: палац культури ВАТ «Часівоярський вогнетривкий комбінат»: м. Часів Яр Донецької обл., вул. Комсомольська, 1.

Проїзд: від залізничного вокзалу (автовокзалу) на маршрутному таксі «Вокзал—Канал» до палацу культури ВАТ «Часівоярський вогнетривкий комбінат».

Акціонерам, що запізнилися на реєстрацію, картки для голосування не видаються.

Для участі у зборах акціонерів потрібно мати при собі:

паспорт або інший документ, що посвідчує особу акціонера або довірену особу,

доручення на право участі у зборах для представників акціонерів, які не можуть бути присутніми особисто, а також для представників юридичних осіб.

Довідки за телефонами: 23-59, 23-83.

Правління ВАТ «Часівоярський вогнетривкий комбінат».

До уваги акціонерів ВАТ «Черкасихліб»

12 березня об 11 годині у приміщенні актового залу професійно-технічного училища № 21 (вул. Подолинського, 20, їхати тролейбусами № № 1, 8, автобусами № № 7, 11 до зупинки «Консервний комбінат») відбудуться загальні збори акціонерів відкритого акціонерного товариства «Черкаський хлібокомбінат».

Порядок денний:

1. Звіт про результати фінансово-господарської діяльності товариства за звітний період, затвердження балансу та інших відповідних документів за 1997 рік, а також планів розвитку ВАТ на 1998 рік.
2. Внесення змін до статуту ВАТ «Черкасихліб».
3. Затвердження внутрішніх нормативних документів ВАТ «Черкасихліб».
4. Вибори голови правління, складу спостережної ради та ревізійної комісії.
5. Різне.

Реєстрація учасників — 12 березня 1998 року о 10 годині у приміщенні актового залу профтехучилища.

Телефони: 41-80-38, 43-01-21.

Правління ВАТ «Черкасихліб».

Перші збори акціонерів ВАТ «Оржицький цукровий завод» відбудуться 24 лютого 1998 року о 13.00 у приміщенні будинку культури за адресою: Полтавська обл., Оржицький р-н, смт Новооржицьке.

Порядок денний:

1. Затвердження регламенту загальних зборів.
2. Звіт голови правління про результати фінансово-господарської діяльності ВАТ та роботу правління ВАТ за 1997 р.
3. Затвердження статуту та внутрішніх положень ВАТ.
4. Вибори органів управління ВАТ.

Для участі у зборах потрібно мати документ, який засвідчує особу. У разі, якщо ви не можете взяти участь особисто в загальних зборах акціонерів, просимо вас надіслати доручення на передання права вашого голосу голові правління або іншій уповноваженій особі.

Открытое акционерное общество «Донецкавтотранс»

Уважаемые акционеры!

Правление ОАО «Донецкавтотранс» информирует вас о том, что 27 марта 1998 года в 10.00 по адресу: 340000, г.Донецк, пр. Ильича, 3 в большом зале административного корпуса Общества состоится общее собрание акционеров со следующей повесткой дня:

1. Отчет правления Общества о результатах финансово-хозяйственной деятельности за 1997 год.
2. Отчет ревизионной комиссии Общества за 1997 год.
3. Утверждение годового баланса Общества за 1997 год.
4. Внесение изменений и дополнений в устав Общества.
5. О перспективе развития Общества на 1998 год.

Регистрация акционеров состоится с 8.00 до 9.30 27 марта 1998 года по месту проведения собрания. Для участия в собрании необходимо иметь паспорт либо другой документ, удостоверяющий личность, доверенность (для доверителя).

Де караван, а де собака...

(Початок на 1-й стор.).

На день проведення прес-конференції по одномандатних виборчих округах висунуто 3160 кандидатів у депутати, з них партіями і партійними блоками 1104, самовисунулося — понад дві тисячі чоловік, —повідомив голова Центрвиборчкому.

Перше місце за кількістю висунутих кандидатів посідає об'єднання «Громада», далі йдуть комуністи, за ними Рух. У середньому в одномандатних виборчих округах на одне депутатське місце претендують 14 кандидатів.

По багатомандатному виборчому округу за списками від політичних партій, партійних блоків зареєстровано 3588 кандидатів.

У бочці меду не обійшлося, на жаль, без ложки дьогтю. Для охоронців зі Служби безпеки редакційних посвідчень виявилося замало. Прізвища журналістів вони шукали у поіменних списках, що спричинило справжнє стовпотворіння. Кого не знаходили, не пускали. Михайло Рябець пояснив, що це не його вина, такий порядок встановила СБУ. Перестрахувальники скрізь є, в тому числі і в СБУ. Адже на прес-конференцію можуть прийти не тільки поіменно акредитовані при Центрвиборчкомі журналісти, тим більше, що така акредитація ще не проведена. На те вона і прес-конференція, для зацікавлених та бажаючих. То хіба замало для тієї ж СБУ журналістського посвідчення, де вказані і прізвище, і видання?

Вразив і сам Михайло Рябець, заявивши журналістам, що він газет не читає і телепрограм не дивиться. Натомість дав розпорядження підлеглим, щоб вони робили вирізки і складали у спеціальну папку. Як піде на пенсію, тоді прочитає. А загалом, собака гавкає, а караван іде, — закінчив своє «одкровення» голова Центрвиборчкому.

Можна було б делікатно нагадати панові Рябцю, що добре відомий йому вождь світового пролетаріату починав свій день з того, що читав газети. І не соромився про це говорити. Але, як кажуть, кожному своє.

Анатолій КАРАСЕНКО.

Футбол

За Кубок Співдружності

Позавчора відбулися вирішальні матчі в підгрупах.

А. «Єреван» — «Спартак». 1:3. «Динамо» Мн. — «Вахш». 4:1. **В.** «Конструкторул» — «Копетдаг». 0:3. «Кареда» — молодіжна збірна Росії. 0:0.

С. «Кяпаз» — МХСК. 3:1. **«Динамо» (Київ) — «Тулевик» (Таллінн).** 3:0. 1:0 Герасименко, 20, 2:0 Герасименко, 71, 3:0 Леоненко, 81.

Кияни виступали в такому складі: Шовковський (Кернозенко, 46), Герасименко, Беженар, Каладзе (Головко, 46), Михайленко (Гусин, 46), Дмитрулін, Кардаш, Калитвинцев (Федоров, 60), Косовський (Белькевич, 46), Шевченко (Лужний, 46), Ребров (Леоненко, 46).

	В	Н	П	М	О
Динамо К	**3**	**0**	**0**	**12-0**	**9**
Кяпаз	**1**	**1**	**1**	**5-9**	**4**
МХСК	1	0	2	3-7	3
Тулевик	0	1	2	3-7	1

D. «Іртиш» — «Динамо» Б. 4:2. «Динамо» Тб. — «Сконто». 0:2.

Таким чином у чвертьфіналі мали зустрітися:

«Динамо» (Київ) — «Динамо» (Тбілісі), «Спартак» (Москва) — «Кареда» (Шяуляй), «Копетдаг» (Ашгабат) —«Динамо» (Мінськ), «Сконто» (Рига) — «Кяпаз» (Гянджа).

Півфінальні зустрічі відбудуться завтра.

* * *

Можливо, що матчі 1/8 фіналу розіграшу Кубка України між київським «Динамо» і маріупольським «Металургом» відбудуться 23 і 26 лютого в ... Ізраїлі, де команди в той час перебуватимуть на тренувальних зборах. На це вже є й дозвіл ПФЛ. Але затвердити таке рішення має ще виконком ФФУ.

Відступати нікуди — позаду «Москва»

(Початок на 1-й стор.).

Співробітництво

За два останні роки заборгованість комунарівцям перевищила 20 мільярдів російських рублів.

І коли деякі гарячі голови пропонували звільнити виробничі площі верфі від корабля — хай росіяни, мовляв, що хочуть, те з ним і роблять, — то солідна сума боргу, який все-таки сподівалися повернути, була одним з найвагоміших аргументів на користь продовження переговорів щодо завершення ремонту. Ще одним аргументом було: впораємося, дасть Бог, з цією роботою — підуть і нові замовлення. Адже російські ЧФ, як мовиться, під боком, там ще чимало кораблів потребують модернізації й оновлення.

Зрушення на краще почалися відтоді, як мерія Москви проголосила про своє шефство над ЧФ. Знаємо й про негативні наслідки вояжів її представників до Севастополя, про шовіністичні заяви декого з них. Але миколаївські корабели, що задихаються від нестачі замовлень та фінансових надходжень, зважили на інше: саме завдяки зусиллям московської мерії останнім часом було сплачено за ремонтні роботи 24 мільярди рублів. Так, цього замало, адже завершення модернізації корабля потребує ще десь 164 мільярди, та обнадійливий початок все-таки покладено. Й логічним продовженням його стали торішні відвідини Миколаєва делегацією на чолі з мером Москви Юрієм Лужковим. «З добрими господарськими намірами», —як підкреслив мер.

Що ж, ця заява, схоже, не була бравадою, переговори з фахівцями ДП «Суднобудівний завод імені 61 комунара», підприємств-суміжників, що беруть участь у модернізації «Москви», керівниками Миколаєва й регіону хоча й набували часом гострого, жорсткого тону, та у підсумку справді стали по-господарськи конкретними. По-перше, Ю. Лужков пообіцяв терміново переказати комунарівцям з бюджету Москви 15 мільярдів рублів. По-друге, розроблено графік подальшого щомісячного фінансування ремонтних робіт, щоб корабель спорядити в рейс на Севастополь до вересня 1998 року. Власне, військові РФ навіть задля свого престижу мали б віднайти кошти, адже російські ЗМІ вже розтрубили, що флагман ЧФ ракетний крейсер «Москва» обов'язково візьме участь у святкуванні в 1998 році дня Військово-морського флоту Росії. Тож відступати нікуди, позаду — невідремонтована «Москва». Нарешті, йшла мова й про подальше співробітництво, зокрема щодо ремонту й спорудження нових кораблів. У загальних, правда, поки що рисах, та все ж... В усякому разі, миколаївців офіційно запрошено до Москви, щоб продовжити переговори в цьому напрямі.

Якщо все буде так, як домовлено, принаймні хоча б по ракетному крейсеру «Москва», то вже добре. Корабели-комунарівці раді будь-яким зрушенням щодо фінансування замовлень, адже їх становище нині вкрай тяжке. А завершення модернізації «Москви» — це і робота, і зарплата для багатьох з них. Подальше співробітництво — теж на благо обох сторін.

Георгій ВОРОТНЮК.

Миколаїв.

На вістрях більшовицьких багнетів

Історія

Застереження емоційним патріотам

Романтичний порив київських юнаків у січні 1918 року вийти на захист незалежності України від кількісно переважаючої більшовицької армії — безумовно, героїчний подвиг, пам'ять про який житиме в нашій історії. Можна сказати так — нам потрібен сьогодні культ Крутів для творення державотворчої ідеології.

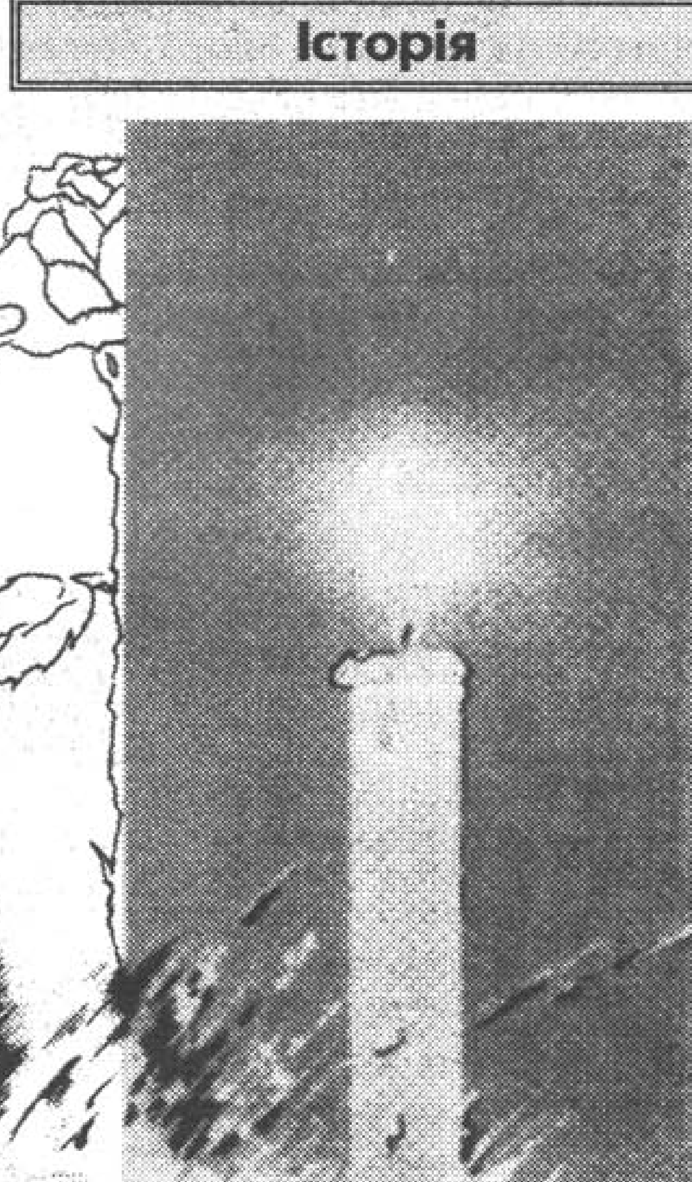
Та ще більше нам необхідне розуміння тогочасних подій, які врешті-решт призвели до падіння української незалежності, адже бій під Крутами був серед них яскравим, але незначним епізодом.

Нічне обнародування IV Універсалу УНР

80 років тому, в ніч на 12 січня 1918 року, Михайло Грушевський на відкритому засіданні малої Ради оголосив текст IV Універсалу УНР, яким Україна проголошувалася самостійною державою.

Останній Універсал УНР, зрозуміло, — запізнілий державний крок, адже Україна тоді після ультиматуму В. Леніна вже була в стані війни з більшовицькою Росією. Чотири армійські угруповання під командуванням Олександра Єгорова, Михайла Муравйова, Рейнгольда Берзіна, Василя Кудинського та загальним керуванням Володимира Антонова-Овсієнка кількістю 30 тисяч бійців з 60 гарматами та 10 бронепоїздами досить швидко просувалися територією України.

Тим часом московський Раднарком відрядив в Україну Григорія Зіновьєва, котрий спростував інформацію про початок військових дій, називаючи чутки провокацією.

Не лише зовнішні події вели УНР до катастрофи

Тривалий час секретаріат з військових справ очолював амбіційний Симон Петлюра, який був нездатний створити надійні збройні сили. І це тоді, коли лише в російській армії було 3,5 млн українців та ще 250 тисяч — в австро-угорській. А Микола Порш, котрий замінив С. Петлюру, за кілька днів перетворив майже 100-тисячну армію УНР в зборище мітингуючих солдатів.

Сприяла цьому політика лідерів УНР щодо армії. Засліплені ідеями мирного співіснування американського президента Т. В. Вільсона, навіть у IV Універсалі (коли більшовицькі війська вже були на території України) вони проголошували: «армія буде демобілізована.., а після затвердження мирових договорів (доручаємо) розпустити армію зовсім».

Юні гімназисти та студенти не закрили собою Київ. Більшовики на чолі з М. Муравйовим вдерлися в місто й кілька днів грабували й нищили його. Було розстріляно майже 5 тисяч чоловік (найбільше російських офіцерів-фронтовиків, які вважали червоних «своїми» — з Росії ж!). Страти проводилися найчастіше в парку та на майдані перед Маріїнським палацом. Тут же було знищено дві сотні юнаків, які не встигли виступити до Крутів.

В наказі № 1 М. Муравйов заявляв, що радянська влада принесена в Україну «з півночі на вістрях багнетів, і там, де ми її встановлюємо, всіляко підтримуємо силою цих же багнетів».

* * *

19 березня 1918 року звільнений від більшовиків Київ прощався з юними героями Крутів. Похоронну процесію очолював хор під керівництвом Олександра Кошиця. Коли останню шану загиблим віддавав Михайло Грушевський, з фасаду Педагогічного музею, де розміщалася Центральна Рада, нарешті було зірвано двоголового орла — символ самодержавної Росії.

Віталій АБЛІЦОВ.

Вогнеборцями не народжуються. Ними стають

Служба 01

Сьогодні у пожежників нашої країни професійне свято. Певно, не треба переповідати, скільки випробувань випадає на їхню долю. Але ці мужні люди завжди готові прийти на допомогу за будь-якої ситуації. А їх, на жаль, у нашому житті чимало. Скажімо, щороку в нашій країні виникає (страшно уявити) 50 тисяч пожеж, збитки від яких становлять 2 млрд. гривень. Лише торік у державі зареєстровано 42,5 тис. пожеж, а у вогні загинуло 2346 наших співвітчизників. І хоча число нещасть порівняно з 1996 роком зменшилося (на 9,3 %), але це не тішить. Бо почасти горимо, на жаль, через власну недбалість. Навіть не задумуючись, у скільки це обходиться державі. Якщо вдатися до цифр, заборгованість перед підрозділами держпожежоохорони лише на 1 січня ц. р. — 40 млн. гривень. А держбюджетом на нинішній рік пожежній охороні виділено 88,3 млн. грн., що становить лише 18 % від потреби.

Тож кожен з нас нехай «горить» лише в полум'ї творчості, а вогнеборці гасять лише умовні пожежі.

Голос України

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заступник головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62. E-mail: sekret@golos.relc.com

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 254770.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Зам. 0311067.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0